

Ιερισσού Θεόκλητος: Η αναζήτηση του Θεού είναι μια ασίγαστη πείνα και δίψα

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Ιερισσού, Αγίου Όρους και Αρδαμερίου

Τον περικαλλή Ιερό Ναό Αγίας Ακυλίνας Ζαγκλιβερίου - όπου θησαυρίζονται τα Τίμια και Ιερά Της Λείψανα - επεσκέφθη την Κυριακή 26 Ιανουαρίου 2025, ΙΕ΄ Λουκά, ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ιερισσού, Αγίου Όρους και Αρδαμερίου κ. Θεόκλητος, ακολουθούμενος από τον Παν. Αρχιμ. π. Νικόδημο Κωτινούδη και τον Διάκονό του π. Νικόλαο Τσεπίση.

Τον Σεβασμιώτατο υπεδέχθησαν ο Εφημέριος του Ιερού Ναού π. Αθανάσιος Κούκος μαζί με τον Λαό του Ζαγκλιβερίου που προσήλθε ανταποκρινόμενος στην πρόσκληση της Εκκλησίας, με επικεφαλής την Τοπική Πρόεδρο κα Αικατερίνη

Πατουκά και τη Δημοτική Σύμβουλο κα Βασιλεία Λούρδα, τ. Πρόεδρο Δημοτικού Συμβουλίου Λαγκαδά.

Στην ομιλία του ο Σεβασμιώτατος, αναφέρθηκε στην πείνα και τη δίψα που κατέτρωγε τα σωθικά του μικρόσωμου φοροεισπράκτορα της εποχής εκείνης Ζακχαίου, που εκμεταλλευόταν άγρια τον κόπο των συμπολιτών του της Ιεριχούς. Είχε όμως έναν πόθο: «...έζήτει ιδεῖν τόν Ἰησοῦ τίς ἐστί...» (Λουκ. ιθ' 3), γύρευε να αποκτήσει την εμπειρία του Χριστού προσωπικά και να αναζητήσει το δυσθεώρητο βάθος της Θεανδρικής Του παρουσίας. Και το πέτυχε, αφού χρειάστηκε να θυσιάσει κάτι βαρύ για να Τον βρει...

Είμαστε θεόπλαστοι, σκεύη θείου Καλλιτέχνου και “καταδικασμένοι” να παραμένουμε απαραμόρφωτες εικόνες Του, κάτι που αν δεν υπάρχει, τότε την ψυχή τρυγάει η μοναξιά και το δάκρυ και την ωθεί να κράξει: «Μή ὃν ἠγάπησε ἡ ψυχὴ μου εἶδετε;», «Μήπως είδατε εκείνον, που αγαπά η καρδιά μου;» (Ώσμα Ασμ. γ' 3). Και σαν πετύχει στην αναζήτηση αυτή να Τον βρει, τραγούδι και ύμνο πλέκοντας ψελλίζει: «Ἐκράτησα αὐτόν καί οὐκ ἀφήσω αὐτόν», «ὅτι τετρωμένη ἀγάπης εἰμί ἐγώ», «Τον εκράτησα με τα χέρια μου, δεν ήθελα να Τον αφήσω», «γιατί είμαι εγώ πληγωμένη από την αγάπη Του!» (Ώσμα Ασμ. γ' 4 και ε' 8).

Η αναζήτηση του Θεού είναι μια ασίγαστη πείνα και δίψα, μια απέραντη ανάγκη πληρώσεως που οι Άγιοι Πατέρες την ονόμασαν “έρωτα του Θεού”, που τους κατέτρωγε, κι είναι ο “έρωτας” αυτός ακριβώς μια έλλειψη, μια ανάγκη πληρώσεως, μια οδυνηρή αναζήτηση Εκείνου!

Καλοτυχισμένοι όσοι μένουν για πάντα αχόρταγοι και αγέμιστοι στην πείνα και στη δίψα του Θεού. Άμοιροι όσοι πίστεψαν ότι Τον βρήκαν και Τον αιχμαλώτισαν μέσα τους για πάντα. Ευλογημένοι όσοι με αδιάκοπη αναζήτηση, που δεν ξέρει σταθμό και τέρμα, γυρεύουν και νοσταλγούν ν' αγκυροβολήσουν στην Αιωνιότητα. Η πείνα κι η δίψα για τον Χριστό που είναι η μοναδική αγιότητα, χορταίνει τον άνθρωπο και δεν τον χορταίνει. Είναι ένας αχόρταγος χορτασμός!

Μα ακριβώς πεινώντας και διψώντας τον Θεό μαθαίνεις την ποιότητά Του, ποιότητα διάφορη και ξέχωρη από τα κοσμικά μέτρα. Γιατί πάνω σ' αυτή τη γη, θα πη ο Χ. Γιανναράς, ο Θεός είναι πάντοτε ένας δρόμος, ο δρόμος καλύτερα, μα ποτέ ένα τέρμα. Μια ανάβαση είναι, μα ποτέ η κορυφή. Αυτός είναι ο Θεός. Αν ήταν ένα φτάσιμο μέσα στη γήινη πορεία θα ήταν ανάξιος της πείνας και της δίψας μας, θα ήταν θεός στα μέτρα μας, στα όρια του θανάτου!

Να γιατί ο Ζακχαίος έκραξε: «Ἀναστήσομαι δὴ... καί ζητήσω ὃν ἠγάπησεν ἡ ψυχὴ μου», «Λοιπὸν θα σηκωθῶ... και θα αναζητήσω Εκείνον, που έχει αγαπήσει η ψυχή

μου!» (Άσμα Ασμ. γ´ 2)

Και κατέληξε ο Σεβασμιώτατος: «Με χριστοπόθητες ασκήσεις η ψυχή η αγαπώσα τον Θεό αναζητεί με κόπο τον Νυμφίο της έως ότου Τον βρεί! Μα σαν τον Ζακχαίο, που χρειάστηκε το ύψος της συκομορέας για να αποκτήσει τη θέα του Θεού, κάτι πρέπει να αφήσει πίσω, κάτι θεληματικά να εγκαταλείψει! Όσο οι οφθαλμοί της ψυχής είναι άρρωστοι και εμπαθείς, βουτηγμένοι στα πάθη, δεν αντέχουν τις ακτίνες του Θείου Φωτός! Εφόσον καθαρθούν και γίνουν υγιείς, τότε αξιώνονται να γευτούν την επαφή με τον Ήλιο της Δικαιοσύνης χωρίς κανένα κίνδυνο, δέχονται τις θείες αλήθειες, καταυγάζεται η ψυχή και λάμπει πιά και εκπέμπει την αληθινή της κατάσταση ως απαύγασμα Θείου Φωτός... Ρώτησαν κάποτε τον Γέροντα Σιλουανό πως βρήκε τον Θεό, κι εκείνος είπε: “Ποτέ δεν άφησα στην καρδιά μου λογισμό, που να παροργίζει τον Θεό”!»

Προ της Απολύσεως της Θείας Λειτουργίας με προτροπή του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου εψάλη Τρισάγιο υπέρ αναπαύσεως της ψυχής του Μακαριστού **Αρχιεπίσκοπου Τιράνων και πάσης Αλβανίας κυρού Αναστασίου**, ο οποίος προσφάτως εκοιμήθη εν Κυρίω στην Αθήνα . Ο οικείος Επίσκοπος έπλεξε το εγκώμιο του κοιμηθέντος Πρωθιεράρχου, πρώτου Αρχιεπισκόπου Αλβανίας μετά τη λαίλαπα του αθεϊσμού στην χώρα αυτή και τον χαρακτήρισε οικουμενικό Ιεράρχη, υπενθύμισε τις θυσίες του στη Χώρα της Αφρικής επί έτη για την Ιεραποστολή και κατέληξε ευχαριστώντας τον γιατί ο αείμνηστος Αναστάσιος Γιαννουλάτος υπήρξε Καθηγητής του στην Θεολογική Σχολή του Ε.Κ.Π.Α. από το 1973 έως το 1977. Όντως ο Αλβανίας Αναστάσιος έζησε και εκοιμήθη ως Πατήρ και Διδάσκαλος της Εκκλησίας.

Αιωνία του η μνήμη!

